

Стариятъ дѣвецъ не отказваше. Спокойно сема торбичка отъ рамо, изважда гадулката, сѣда на земята и почва да свири жалнитѣ си пѣсни. Прѣститѣ живо играятъ по струнитѣ, лжкѣтъ незабѣлѣзано се движи и пѣвецѣтъ се забравя отъ сладкитѣ гласове. . . .

А дѣцата, насѣдали около него, съ свѣтнали и приковани очи, слушатъ жалнитѣ пѣсни на пѣвеца. Пѣсенѣта се свършва. Дѣцата въздѣхвватъ тежко, а той ги гледа мило и съ просълзени очи простира рѣка за помощъ. Всички му донасятъ хлѣбъ.

И трѣгва пѣвецѣтъ отново изъ улицитѣ на града, а малкитѣ дѣца тичатъ подиръ него и викатъ: „Свири, дѣдо, свири!“

Нови тѣжни пѣсни заиграватъ на просековата гадулка.

На свобода.

Размърдали се, зацѣртѣли малкитѣ мишчета въ дупката си, цѣртятъ и на майка си думатъ :

— Мамо, стига сме седѣли тукъ, стига сме се гушили въ тази дупка, дотегна ни вече такъвъ животъ, Хайде, извади ни вече навънъ да се запознаемъ и ние съ къщата на нашия стопанинъ и ние да видимъ дѣ какво става !

— Да ви изведа, милички, ала сте още мѣнички, глупавички, та не ще можете да се назите отъ многото неприятели, съ които сте заобиколени.